

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ СТУДЕНИЙ БУДИНОК

— Жахіття, — сказала Рубі Пілігрим, роздивляючись себе в дзеркалі. — Цілковите жахіття. Мені наче років вісім! А ти маєш ще гірший вигляд.

Алекс змовчав. Широ кажучи, йому навіть подобалася його нова форма. Біла сорочка, сірі шорти, піджак, червоний светр, шкарпетки й смугаста краватка. У його теперішній школі за форму мали червоний джемпер і футболку. У великій галасливій школі, до якої у вересні збиралася йти більшість його друзів, узимку носили синій джемпер, а влітку — сорочку з краваткою. Алекс узагалі не вважав джемperi нормальною формою. Та цей класний.

— Може, й сім! — бридливо продовжувала бурмотіти Рубі. — А то й шість!

Алекс мав визнати, що в Рубі справи були дещо гірші.

Вона постала в чомусь такому, що тітонька Джоанна називала тунікою, та Алекс і Рубі радше б дали цьому найменування «сарафанчик» — таке могли носити хіба що

ну дуже вже маленькі дівчатка в початковій школі. Смугаста краватка з піджаком — то ще нормально, проте загальна картина... годі й уявляти, що могло би ще більше не пасувати Рубі, дівчинці тринадцяти років. Зараз до середньої школи вона ходить у синьому джемпері. Краватку підтягує, як тільки можна, щоб їй при цьому не робили зауваження, а ще вилоги пальта вона всі обвішала значками й повисмикувала нитки з вишивки на шкільному гербі, пришитому до джемпера. Там вона скидалася на підлітку. А тут схожа на когось на кшталт Енід Мері Блайтон*.

— Усі матимуть такий вигляд, — заспокоював її Алекс.

Рубі зиркнула на нього.

* Англійська дитяча письменниця першої половини XX століття. (Прим. пер.)

— Для тебе нормально, — кинула Рубі. — Ти б однаково змінював школу.

І то правда. У вересні Алекс закінчував початкову школу, а далі на нього чекали зміни. Замість старої, зручної рутини з аплікаціями, прописами та ланч-боксами прийшли б страшенні перспективи у вигляді алгебри й регбі, і на додаток — глузування й цькування з боку старшокласників. На те все він аж ніяк не очікував.

А от ця нова школа...

Батьки взяли їх із собою на екскурсію. Рубі супилась і лютувала, проте Алекс по-тай не міг натішитися. У новій школі був власний театр. Власний басейн. Байдарки й веслувальні човни, з якими на уроках фізкультури учні ходять на річку. Прекрасна старовинна бібліотека з драбинами на колі-

щатках. Шкільні подорожі до Франції, щоб покататися на лижах. («Мама з татом точно не змогли б нам таке влаштувати!» — прокоментувала Рубі.)

— Тільки тітоньці Джоанні могло спасти на думку, що оплатити нам школу буде хорошою ідеєю, — сказала Рубі. — Школа Святого Кедмона, певно, коштує тисячі тисяч фунтів. Лише подумай, що б ми могли зробити з ними! Вирушити в навколосвітню подорож! Або купити власну яхту!

— Ти ж не любиш кораблі! — заперечив Алекс. — Та й не думаю, що вона сама за все платить. Мама з татом допомагають.

Хлопець знав, що тітонька Джоанна добре до них ставиться. Минулого літа вони з Рубі ступили в чарівне дзеркало, крізь яке можна подорожувати в часі, й опинилися

в 1912 році. Там вони допомогли врятувати саксонський скарб від якихось грабіжників і поклали його в таємній схованці у стіні вітальні, де він лишався, аж поки діти з тріумфом не віддали його тітоньці Джоанні. На Різдво та продала кубок Ньюбері, і тепер повідомила батьків дітей, що на знак подяки хоче дати племінникам трохи грошей. Та замість того щоб просто покласти гроші їм на банківський рахунок і дозволити витратити їх на будь-що, кошти були спрямовані на цю нову дорогу школу.

— Ну ж бо! — сказав він. — Пішли покажемося тітоньці Джоанні у формі й закриємо цю тему.

Рубі, зізши з ліжка, рушила сходами вниз. Алекс послідував за нею.

Велике дзеркало вісімнадцятого століття, з якого все й почалося, висіло в коридорі

при сходах. Проходячи повз, Алекс мимохіть кинув на нього погляд. Зазвичай воно просто відображало коридор тітоньки Джоанни: вхідні двері, кахлеву підлогу, невеличкий столик із гостьовою книгою, а також листівки з місцевими цікавинками. Та іноді...

— Рубі!

Іноді зображення в ньому змінювалося.

Часом у ньому віддзеркалювалося децю інше: стародавній коридор у стародавньому будинку Еплкот. І тоді можна ступити в те дзеркало й опинитися в...

Власне, хто його зна, де можна опинитись. Деінде.

Цього разу в ньому відображався темний коридор із вицвілими зеленими шпалерами і якоюсь картиною із зображенням лицаря на коні. На підлозі сиділа маленька дівчинка